

Aurelia RÎNJEA

S-a născut la data 06.04.1954 în orașul Slănic – Prahova. A absolvit Facultatea de Fizică a Universității din București, după aceea, activând ca profesor de fizică la Colegiul Tehnic *Toma N. Socolescu* din Ploiești. În activitatea de dascăl și de scriitor a împletit într-un mod armonios fizica, poezia și pictura, situându-se permanent într-un dialog între artă și știință, între frumos și adevăr.

În viața culturală a orașului Ploiești a avut o prezență revigorantă prin emisiuni radio (S.O.S.) și televiziune locală (Antena 1, Alpha TV, WYLTV), publicații, lansări de carte, expoziție personală de pictură, colaborări cu cenacluri literare (Structuri romantice, Grupul de la Ploiești), participantă la Colocviul Național de Haiku, de la Târgu Mureș, ediția I (23-25 mai 2003), organizatoare de sesiuni de comunicări științifice „Creativitate și cunoaștere în fizică” (9 ediții) în cadrul Colegiului Tehnic „T. N. Socolescu” din Ploiești, la nivel județean și interjudețean.

Cu prilejul Campionatului European de Poezie, 2020 de la Săcele, România, a lansat cartea *INTERMEZZO*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2020, eveniment la care la Festivalului internațional „Zbor spre desfrunzite stele, ediția I, 2020” organizat de World Poets Association & World Poets Association-filiala Brașov a obținut Mențiunea I, La Ediția a II-a a Concursului „Iubirea ca o Poezie”, 2020, organizat de Asociația Liga Scriitorilor și World Poets Association, a mai obținut Mențiune - Liga Scriitorilor Filiala Buzău, iar la Festivalul „Olimpiada Mondială de Poezie”, 2020 organizat de Asociația Poeților Mondiali și Academia Literaturii Mondiale, a obținut Premiul *World poets and their poetry*.

Apariții editoriale

Oglinzile Noptii, Editura Astra-Nova, Brașov, 2001; *Chemarea luminii*, Editura Astra-Nova, Brașov, 2002; *Neliniștea macilor*, Editura Astra-Nova, Brașov, 2002; *Ecol frunzelor*, Editura Printeuro, Ploiești, 2002; *Armonii oblice*, Editura Printeuro, Ploiești, 2002; *Soarele clipei*, Editura Printeuro, Ploiești, 2003; *Poarta cuvintelor*, Editura Printeuro, Ploiești, 2003; *Infinit alb*, Editura Printeuro, Ploiești, 2003; *Simfonie marină*, Editura Printeuro, Ploiești, 2003; *Metamorfoze*, Editura Printeuro, Ploiești, 2004; *Runele cocorilor*, Editura Printeuro, Ploiești, 2004; *Antiprimavara*,

Editura Printeuro, Ploiești, 2004; *Pianissimo*, Editura Printeuro, Ploiești, 2004; *Scintilații* - Antologie de autor, Editura Printeuro, Ploiești, 2005; *Iulia*, Editura Printeuro, Ploiești, 2005; *Lacrima muntelui*, Editura FaxMedia Consulting, Ploiești, 2005; *Iubirile Eladei*, note de călătorie, Editura Printeuro, Ploiești, 2006; *Examen la singurătate*, Editura Printeuro, Ploiești, 2006, *Lacrimile deșertului*, note de călătorie, Editura Printeuro, Ploiești, 2007; *Vultur pe cruce*, Editura Printeuro, Ploiești, 2007; *Dincolo de vitralii*, note de călătorie, Editura Printeuro, Ploiești, 2008; *Poeme pentru pian*, Editura Printeuro, Ploiești, 2008; *Porțile Paradisului*, note de călătorie, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2009; *Pași spre Casa lui Prometeu*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2009; *Însemnele Albionului*, note de călătorie, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2010; *Magia lui Gaudi*, note de călătorie, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2010; *Mai aproape de Dumnezeu*, note de călătorie, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2011; *Dansul Dragonului*, note de călătorie, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2012; *Alfabet pentru bunici*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2012; *Pianul*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2015; *Iubiri stelare*, Editura Eikon, București, 2018; *Doină în țara mea de rai*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2018; *Castelul din poeme*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2019; *Concertino*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2019; *Cafea în mov*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2019; *Dimineața - o Balerină*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2020; *Andantino*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2020; *Intermezzo*, Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2020.

Prezență în antologii literare

Aromă de nea, Editura Ardealul, Tg. Mureș, 2003; *Surâsul crizantemei*, Editura Ardealul, Tg. Mureș, 2004; *Călătorie inefabilă, Grupul de la Ploiești*, Editura Sintezeliterare, Ploiești, 2003; *Voci feminine*, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015; *Cuplul, în căutarea paradisului pierdut*, Editura Karta -Graphic, Ploiești, 2016; *Antologie, Jurnal de călătorie*, Editura Exploratorii, Ploiești, 2016; *Antologie internațională de poezie, Zbor spre desfrunzite stele*, Editura Liric graph, 2020; *Antologie Vis cu Nichita*, Volumul XI, Editura Ro.cart, București, 2020; *Antologie de literatură contemporană*, Editura Globart Universum, Montreal-Canada, 2020.

Colaborări la reviste

Dacia Literară, Cronica, Convorbiri Literare, Poezia, Provincia Corvină, Cafeneaua Literară, Amurg Sentimental, Sud, Familia, Lumină Lină, Gazeta de Transilvania, 24 ore Mureșene, Climate Literare, Rotonda Valahă, Sinteze Literare, Informația Prahovei, Literatură și Artă - Chișinău, Contraste culturale, Monitorul de Poezie, Convorbiri literar-artistice.

Referințe critice

Intermezzo, Poezia între fizică și metafizică...: „Intermezzo”, un titlu care vorbește de la sine, însă trebuie să citim cartea, să ne deschidem cale spre acest *intermezzo* propus de profesoara de fizică, poeta Aurelia Rânjea, care ne spune că, la dumneaei, „acolo unde se termină FIZICA, începe POEZIA într-o deschidere spre metafizic”, și spune, după cum gândește și simte, multe alte cuvinte, și am s-o las pe

Domnia Sa să vi le pună-n față, prin poezie, cu toate trăirile unui moment emoționant... într-un interviu pe care i l-am luat în vara lui 2020 și pe care-l puteți găsi pe Youtube. (<https://youtu.be/tIx-GcUhu30> ; **O carte de excepție, o doamnă de excepție!**)

Iubiri stelare, (Editura Eikon, 2018), volum de poezii dedicate, așa cum mărturisește autoarea, nepoțelei și "prințesei" sufletului ei, este un volum plin până la refuz, "cu vârf și îndesat", cum se zice în popor, de iubirea pentru "prințesă", dar și de iubirea de viață și de frumosul din ea (de casă, de plaiurile românești și, în special, de cele natale).

Volumul începe cu dedicația Alexiei, căreia îi spune: "La început a fost Cuvântul/ Și cuvântul a fost / Cântecele/ Cu care mă legăna/ Mama și bunica/ La Slănic/ Apoi l-a învățat Iulia/ Și-l va cânta și Alexia (*La început* pg. 21) și-și continuă dedicația pe pagina următoare, "Prințesă /Cu ochii marini/ Iubire/ Ce respiri răsăritul/ Pentru tine/ Universul/ Își despletește/ Diminețile (...)/ Ești cea mai frumoasă poveste (*Alexuța* pg. 22) "Ești sărbătoare/ a grădinii/ Din inima mea (*Ești frumoasă* pg. 30) și „De când ești/ Viața mea are/ N dimensiuni", iar despre copilărie spune: "Copilăria/ Timp neumblat / Cu tălpile goale/ Prin iubire" (*Lumina* pg. 23).

Citind întregul volum descoperim că întreaga creație, este o dedicație, și că dedicația nu este adresată doar Alexiei, ci și mamei autoarei: "Nu pot uita sărutul/ din prima dimineață/ Nici pomul de Crăciun" (*Mama* pg. 43), bunicii: "Merg de mână/ Cu bunica pe mal" (*Sus* pg. 42), tatălui: "S-aud colindătorii Tată/ Cine să deschidă poarta" (*Cine* pg. 47), sau "Au înflorit cireșii Tată/ E primăvară/ Dar scara nu ajunge / Până la tine/ E prea sus cerul" (*Primăvară târzie* pg. 56), fenomenelor naturale: "După culme/ Boncăne dimineața/ Soarele s-a trezit..." (*Cântec* pg. 42). "Noaptea/ sub lepedea zilei/ Privește" (*Inocență* pg. 41). Iar Iuliei, foarte probabil fiica autoarei, îi spune: "Ești/ Cel mai frumos poem" (*Simbol* pg. 71) Totul e sublim, a absolut. Aurelia Rînjea este un pachet de iubire, de sentiment, de împărtășire.

Ei bine, eu am vorbit și scris doar de aceste două cărți, și-acum voi da cuvântul altora care au vorbit și scris despre mai multe cărți, fiindcă autoarea Aurelia Rînjea are până în prezent, după cum se poate constata din CV, 38 de titluri publicate.

(Antoneta Rădoi, *Convorbiri literar –artistice* nr. 17 și 18, 2020)

După cum am avut prilejul să arătăm Aurelia Rînjea a debutat editorial în 2001. Primele trei cărți se înscriau în încorporarea imagistică a ceea ce Stendhal numea: „prima cristalizare a iubirii”, respectiv a unor emoții pure. Poeta pendula, după cum se poate constata și în volumele ce au urmat între „realitate și vis”, mărturisind că – în tot ce a dat la iveală, s-a conformat îndemnului rilkean potrivit căruia trebuie să scrii numai dacă simți că, dacă n-ai s-o faci, ai muri, ea – poeta având ceva de spus „cu orice preț”. În „Armonii oblice” și „Ecolul frunzelor”, Editura Printeuro, Ploiești, 2002, poeta se situează într-o postură contemplativă întru descoperirea inefabilului folosindu-se de modalitatea specifică a notațiilor, pentru sugerarea funciar-vitalistă a relațiilor existente între poezie și muzică, generate de armonia interioară, în deplină consonanță cu natura, arta și timpul. Predominantă este „bucuria frenetică”, lumina „minelui” (cum își definește ea sinele). Se desprinde încercarea temerară de a crea o altfel de scriitură, într-o „geometrie nouă”, după paradigma barbiană a lui „ut geometria poesis”... Cât privește discursul îndrăgostit, se află de-acum în cea de-a

doua etapă a cristalizării, manifestându-se ca iubire rebelă, completitudinea fiind sugerată de luminozitatea unor stări de excepție... (...) Conștientă de necesitatea realizării unei altfel de poezii (deosebită de cea a contemporanilor săi) poeta scrie un „Credo” de care se cade a ține seama. Iată-l: *„Eu caut o formă pură/ de reprezentare a spiritului/ în care umanul/ este măsură și armonie”*. În acest scop poeta caută o altă geometrie (deosebită și de cea barbiană). Spunea aceasta nu fără orgoliu: *„Vreau să schimb mersul astrelor/ Realității să-i dau/ Altă geometrie/ Unduitoare / Umană”*. Numai în acest mod – crede ea – se va putea distanța de poezii de azi: *„Suflete tremurânde/ În frânturi de idei”*. Modalitatea specifică este cea a dialogului cu sinele, pentru a putea sugera *„Prezentul/ Încărcat de viitor”*. Periplul propriei deveniri existențiale e interceptat sub forma unei călătorii, precum Apostolul Pavel, călătorii orientate spre *„minele”* său sădit în fiecare clipă a unui ideal cuplu, dintr-o poveste neterminată... O vom urmări în derularea acestui periplu liric pe care ni-l propune Aurelia Rînjea, o poetă care merită atenția.

(**Simion Bărbulescu, *Luceafărul*** nr. 30/ 2003, p. 6)

Destinul de povestitor în cuvinte scrise a ceea ce interferențele noastre cu cosmicitatea ne fac să simțim, nu e o întâmplare ci o activare! O activare cu o frecvență în plus din potențialele omului! Și dacă eu mă aflu astăzi ascultând de mână cu Aureluș *„Șipotul nopții/ În pădurea de chibrituri”*, este un dar de rezonanță comună care poate ori să scapere scânteia, să aprindă focul altei vederi ca și voi să vedeți, ori, poate să circule vederea de la unii la alții repunând într-un întreg înțelesul... Copilăria mea, copilăria autoarei și copilăria ta, cititorule deloc întâmplător, chiar dacă a fost diferită prin meridiane, timpuri, oameni, întâmplări și lecții... acum pentru toți a devenit volum de amintiri ce *„Dorm în ghiozdanul/ Cu vrăbii”, „Perpetuum”*... conform unui aceluiși program evolutiv. O recunosc prin Alexia, copilă întinzându-și mâinile după fructul de aur care se va coace mereu și mereu în câmpul geometriei sacre a cunoașterii, în arborele care-și crește sefirotic frunza cu putere de-a ierta! O recunosc în termeni, culoare, în *„atingerea asimptotică”* și mai presus în simplitatea în care violele de răsărit i se așază când rostește: IUBIRE... Și râd și plâng în aceeași măsură de câte ori mă apropiu de povestea aceasta – iar pentru cei ce încă nu-i cunosc ființa în complexitatea ei, acum se poate ridica un mare semn de întrebare! – căci autoare e de poezie, de lucrări, de faceri în viețile elevilor, trecătorilor prin viața ei, dar mai ales de oameni: Iulia, Alexia,... pagini de infinire dincolo de volum, Bijuterii alb-violet desprinse din însăși aura sa! [...]

Iar apoi, când particule de eoni temporali suficienți vor fi trecut, până acolo *„Când lumina/ Nu se mai potrivește/ Cu scara suită de noi”*, iarăși din ființa omenescului ce-și vrea dezmarginirea vom da Universului de ființare o nouă soluție... Toată această suită muzicală a proceselor devenirii se prea poate să le denumim IUBIRE: Iubire din *„IUBIRILE STELARE”*, precum scrierea Aureliei Rînjea, în *„TRANSPARENȚA”* căreia s-ar cuveni ca la final de lectură, pe o rază de întoarcere la origini a sunetului încărcat cu lumină, să redescoperim geneza; în simplitatea ei, prin zâmbet sau tăcere încă și încă o dată... dumnezeirea-om: Dumnezeirea! *„Îndrăgostite de viață/ Două vocale/ În leagănul aceluiși/ Cuvânt/ Numai acolo/ Se poate visa/ Cum e să fii/ Sunet”*. (**Shanti Niylaya**, în prefața cărții ***Iubiri stelare***)

A sosit cred timpul să spun câteva cuvinte despre cea care stă în locul tuturor celor deja crescuți, cea care neîndoielnic este deja mai înțeleaptă decât toți, dar încă nu știe acest lucru: ALEXIA. Minunata nepoată a unei minunate prea-Buni... Alexia, îngera aceea care a meritat o primă carte de dar... ALFABET PENTRU BUNICI... de dăruit nepoților, cu un chip angelic pe copertă, un chip pe care de câte ori îl vede mama mea... trecută printr-o viață de aproape nouă decenii... se extaziază: „Ce fetiță minunată, nu-i așa?” Și invariant îmi așază cartea pe pernuța de alături, să-mi fie măsură de vis. [...]Și, în sfârșit... știi ce am găsit la pagina 62 pe care am ales să o deschid fără nici o rațiune anume? Doamneee... „ATÂTA TĂCERE. Să nu plângi ploaie / Frunza are puterea / de a ierta / Atât de departe cerul / E-nchis / Din când în când / Scutură câte o iubire / Tot mai tăcută grădina / Casa așteaptă răspuns / Lumini fluide / Printre rânduri... Tristețea înluminată / Începe să semene cu mine.” [...]Eu, interpret „laser-like” al „luminii vii”... Tu, Poetă a Luminii... Doamne, nici un tratat despre lumină nu ar fi mai bogat în trimiteri nemijlocite... la limbajul-obiect pe care universul de discurs al luminii-iluminării îl configurează. De aici și crezul tău: „Pentru mine, poezia este un principiu de viață, prin ea timpul vine spre noi. Prin ea te eliberezi și pătrunzi într-un univers al emoției condensate în care trăiești unic și înalt”.

Cred că în această trăire ai reușit să scrii și să dăruiești public 30 de cărți. Avându-le în vedere pe toate acestea, cer ajutorul Poetului Adevărat ce mi-a marcat devenirea... I-am numit firesc pe Lucian Blaga... Doar cântul luminii sale mai poate răspunde firesc aspirațiilor ce îți definesc înălțarea, atunci când șoptește tacit, știind că îi vei înțelege și fizic și metafizic incantația: *„Lumina ce-o simt.../ năvălindu-mi în piept,/când te văd, minunato,/ e poate că ultimul strop/ din lumina creată în ziua dintâi... Iar eu, eu... ce să îți mai dăruiesc, după toate acestea? Doar o singură sintagmă, pe care primind-o din înalt, ți-o dăruiesc – cu iubitoare înțelepciune – și ție, frățioară: ÎMPREUNA, CERUL ȘI PĂMÂNTUL. (Prof. univ. dr. Traian-Dinorel Stănculescu, în Post scriptum la cartea **Iubiri stelare**)*

Versuri din grădina ființării: Aurelia Rînjea, *Iubiri stelare*, - poezie - Editura Eikon, București, 2018. Marele dar al poeziei Aureliei Rînjea este cel al sincerității și simplității care deschide poarta spre inima cititorului, vorbindu-i, confesându-se, în cuvinte de suflet. De aceea este primită cu brațele deschise, așa cum primești un prieten venit de pe drumurile lumii. Îi dai binețe, îi strângi mâinile, îl îmbrățișezi și-l rogi să poposească la tine, în ospetie. Apoi îl rogi să rămână. Și el se va reîntoarce, de câte ori ai vei avea nevoie și ți se va face dor de el. Aceasta e poezia, un oaspete drag, merit să opereze mutații în suflete, să te facă mai bun, mai sociabil, mai sensibil. Poezia nu va schimba lumea, dar va schimba sufletul lumii. Ceea ce este esențial. Și o definiție a poeziei: *„Poezia/ O grădină în care crește/ Bucuria de a fi/ Cuvintele înluminate / Fac din noapte / Primăvară / Din iubire un Templu / Al Învierii” (În timpul meu).* Despre poet, autoarea spune că este un dirijor care dirijează Lumina și culorile de astru: *„În jurul tău/ Cresc ceruri de cuvinte/ De păsări/ Pe iarba crudă/ A adevărului” (Sincronicitate).* Și o Spovedanie lirică: *„În poem/ Intri ca într-un templu/ Găsești mântuirea/ În Cuvânt/ Dar poetul/ Poetul stă de vorbă/ Cu Dumnezeu”.* Frumos Crez poetic! Poezia – un dar binecuvântat – „de împreună”, pe care Aurelia Rînjea ni-l face cu toată inima, cu tot harul primit, cu toată dragostea, Și tot Poezia este prinsă într-o definiție admirabilă: *„Femeie liberă poezia/ Zeiță prin capcanele*

timpului/ Arcuș vertical/ Mările tale/ Într-un crai nou/ Cuvântul legându-mă/ De azi și de mâine” (Astral). Din poeme, Aurelia Rînjea a înălțat catedrale durabile în care intră să te sfințești și să primești împărtășania bucuriei de Împreună: „*Fiecare poem/ Este o catedrală/ În care Dumnezeu/ Coboară la o Cină de taină/ Drumurile noastre/ Se întorc în ea/ Sufletele înmuguresc/ Precum salcia/ Pe care mama o pune/ La icoană de Florii” (Pentru mine).*

Și dincolo de toate acestea rămân: „*Dorul de Împreună/ Și pescărușii însetați de poezie” (Iubire).* Micro-poemele din această carte mi-au pătruns atât de adânc în suflet și pe măsură ce le parcurg cu atenția trează, sufletul îmi înflorește.

(Cezarina Adamescu, *Întâlniri empaticе - Cronici literare*, eseuri, portrete)

Poeți români sărbătorind unirea, Aurelia Rînjea, *Doină în țara mea de rai. Poezie - În anul Centenarului Unirii*: Acum, la Centenar, Aurelia Rînjea își declină Crezul poetic, în metafora inimii, care nu poate fi decât sinceră. Ea a dorit, cu prilejul acestei mărețe sărbători să-și depună mărturia sa întru rămânere în veac.[...]„O poetă completă, complexă care a adunat într-o carte, împreună cu viața proprie, iubirile din totdeauna: de Țară, de meleagul natal, de străbuni, de limbă românească, de copii și nepoți, redându-le într-o haină poetică, așa cum nimeni nu a mai scris, în acest veac de confuzie și de incertitudini.

Cartea Aureliei Rînjea este un eveniment literar de cea mai înaltă factură, care trebuie luat în seamă și considerat ca atare, pentru toate generațiile, pentru cei care au fost spre aducere aminte, pentru cei care sunt și gustă poezia și îndeosebi pentru cei care vin din urmă spre modelarea sufletească. Versurile ei sunt scrise cu propria respirație, „*O lecție care se învață din mers/ Dând timpului valoare/ Spre a te ști și simți OM/ Spre a te ști și simți ROMÂN/ Demn în Țara ta de RAI/ Și în lume” (Să fii român).*Ceea ce nu e deloc puțin, dimpotrivă.”

(Cezarina Adamescu, *Întâlniri edificatoare*, 2019)

O carte care trebuie citită în școli: Poezia Aureliei Rînjea din noul ei volum dedicat Centenarului Marii Uniri de la 1918, intitulat *Doină în Țara mea de rai* (Editura Karta-Graphic, Ploiești, 2019, 262 p.) este un cântec de dor, o doină cântată de sufletul îngeresc al Românului, cântec ce leagă durerea și iubirea atâtor generații trecute, de la daci și dinaintea lor până la cei de astăzi, pentru care trecutul acestui neam și al acestor plaiuri trebuie să fie sfânt și nemuritor.

Poemele din volum sunt toate ca sfatul aprins dar dureros al părinților și bunicilor dat copilului ce pleacă din casa părintească: „Să nu pleci Darie!” Poezia de aici este ca o liturghie laică dedicată țării și neamului nostru... Elementul doxologic este prezent în toate locurile unde poeta elogiaza valorile și frumusețile spiritului românesc și ale locurilor sălășluirii sale. Astfel sunt evocate și cântate Țara ca un colț de rai, plaiul mioritic, poezia satului, a orașului, a sufletului omului bun, carul cu boi, limba română, dar și locuri precum Slănicul Prahovei, Iașii, Ploieștiul, etc.

Aspectul comemorativ răzbate în versuri în care poeta aduce în actualitate strămoșii, neamul românesc în general ca popor ales, sărbătorile, credința statornică în Dumnezeu, (la români Dumnezeu stă în capul mesei).

Aspectul confesiv apare în declarațiile autoarei, nenumărate în care-și exprimă dragostea de neam, în contextul actual, de frații noștri basarabeni, dragostea de Biserica noastră străbună, de valorile spirituale ce ne mențin dănuirea ca neam în

acest colț de rai care este România, declarații ce culminează în versuri ca acestea: „Țara ca o Biserică vie” sau „Țara mea/ Biserică a inimii/ Arzi în mine...”

Militând pentru reunirea tuturor provinciilor românești, Aurelia Rînjea nu scapă din vedere faptul că la conducerea României de azi există așa de multă corupție, în total contrast cu ceea ce ar merita neamul nostru actual de răscruce a existenței sale. Iată vocea autoarei: „Astăzi vânătoarea/ A luat dimensiuni/ Apocaliptice/ Se vânează/ Tot ce se poate” (*Vânătoarea*)

Acest volum, cântec de dragoste pentru România, ne descoperă modul dar și intensitatea cu care autoarea se identifică cu neamul ei, fapt ce face să declare simplu și clar: „Eu sunt România!” Iată o carte care trebuie citită în școli!

(**Pr. Prof. Dr. Theodor Damian, *Lumină Lină*, nr.1, 2019, New, York**)

Intermezzo – Aurelia Rînjea, Poezia cu zborul ei, semnat Aurelia Rînjea.

Avem de-a face aici cu o scriitură atipică, trecută prin penița exigenței, prin filtrul veritabilului și care după părerea mea, conturează o lirică proprie, de o valoare incontestabilă. Cred că domnia sa a vorbit cel mai bine despre trăirile interioare, așezate între Fizică și Metafizică. ...„Poezia este Cosmoză, este Iubire cosmică și duce la Dumnezeu. Este cheia care descuie toate ușile castelului nostru lăuntric! Este un portal energetic între lumi, o evadare printr-o fereastră de trecere precum cea dintre viață și neviață, dar reversibilă și plină de mister, o străfulgerare sacră a barierei existențiale, precum un efect tunel cuantic sau cosmic, dincolo de hotarele nevăzutului, prin care comunicăm cu El.” În acest pasaj după părerea mea sunt surprinse elementele esențiale ale Poeziei domniei sale. (**Liliana Liciu, Săcele, 5.08. 2020, la lansare, publicat în *Rezonanțe poetice*, de Cezarina Adamescu, 2020**)

Aurelia Rînjea–Intermezzo, Poezia între Fizică și Metafizică: Fizicianul în căutarea poetului sau iubirea pură izvorâtă dintr-o frumusețe simplă, așa așa denumi în câteva cuvinte volumul de poezii „Intermezzo”. Poemele scrise de Aurelia Rînjea m-au făcut să descopăr într-un mod diferit cuvântul, leagăn al vieții peste care divinitatea și-a aplecat o mână. Poezia este construită cu pietre mici de dorință, apoi rând pe rând sentimentele au creat liantul, dând naștere unui munte de adevăr. Legătura spirituală cu Dumnezeu aduce în prim plan o eliberare de sine, aidoma unui zbor deasupra muntelui.

Descătușarea sentimentelor în fața bolții de ceară, au la bază cele mai fierbinți rugăciuni, pecetluind astfel puritatea: „Sufletul - un poem/ O taină aprinsă în mine” scrie poeta. Adesea ne vorbește despre singurătate, mângâiată cu durerea iubirii, aceasta îi ține companie în nopțile fără sfârșit. Radiografia vieții apare cu fiecare respirație, încorsetată de nesiguranță, poeta invocă divinitatea, așezându-și aripile obosite pe altarul cuvântului.

„Plouă cu singurătate/ Știu că îngerii mă iubesc” se confesează poeta. Însă se repliază odată cu lumina lină a zorilor, încercându-se pozitiv de la soare și mângâind cu privirea toate formele vieții. În tot acest univers de sensibilitate și culoare creat de poetă (autoarea volumului), găsim puterea de acceptare dar și fragilitatea ființei umane, o metafizică îmbinată perfect, o punte între iubire și divinitate. Avidă de perfecțiune, lasă anotimpurile să-i curgă prin vene, hrănindu-și singurătatea sângerândă cu tăcerea unei frunze. Așterne pe hârtie firimituri din clipele care i-au înnobilit existența, respirând cu aceeași plăcere, iubirea dar și tăcerea, invitând

cititorul la o călătorie, creată în propriul univers „La fereastra dintre lumi/ Prelungind viața asta/ Mai sus decât sus / Într-o metafizică instantanee / Cu dreptul de a visa / Și a trăi poetic/ Imponderal de luminos” (*A visa*, fragment din poem).

...În dialogurile sale târzii cu viața, nu ține cont de semnificația multiplă a iubirii, luând în calcul iubirea ca pur adevăr. Izvorâtă de niciunde, dar purtată pe buzele tuturor, îi descoperă sensul când nevoia de apropiere interumană devine concretă. (**Coca Popescu, Rotonda Valahă**, Nr. 4(19) / 2020)

Poezia ca lacrimă a lui Dumnezeu, Aurelia Rînjea, **Intermezzo, Poezia între Fizică și Metafizică**: Mișcându-se lejer între Fizică și Metafizică și datorită vocației sale de fizician, Aurelia Rînjea se recunoaște între poeți drept autoarea a peste 30 de volume de poezie în care își manifestă o dată cu dragostea ei pentru obiectul de studiu și putința de a-și capacita forțele pe tărâmul versurilor. Ea a demonstrat că între Fizică, Metafizică și Poezie este o simbioză cât se poate de firească și le poate sluji cu aceeași apetență pe toate. De altfel, poeta afirmă că: „În laboratorul meu/ De fizică/ Am atins Lumina / Cu inima/ Era moale/ Ca o pâine caldă/ Ca o îmbrățișare/ Când atingeai firele ei/ Elibera o muzică astrală/ Și poate nu credeți/ Mai umană” (Inefabil).[...]Starea de grație generată de Poezie este pentru Aurelia Rînjea: „O stare a inimilor/ De binecuvântare/ Ca un curcubeu/ Crescând amplitudinea/ Bătăii de aripă/ O bucurie de împreună/ Trăită armonic/ O sinergie de facere/ De cuprindere/ De îmbrățișare/ Profund românească/ De rădăcină de neam/ De aspirație/ Ce pulsează înalt/ Ca o muzică celestă/ Care ne recunoaște” (Sărbătoare).

Poezia este un monolog interior continuu, așa cum precizează autoarea: „De când sunt singură/ Monologul e mai aproape/ De mine/ Chiar și în Poezie/ Eu întreb/ Eu răspund/ Dumnezeu e martor” (Prieten). [...] Capitolul intitulat „Intermezzo”, e scris în același spirit, cuprinzând poeme despre Poezie și casa ei, despre zbor, despre râul sacru de lumină care se scurge din Poet, despre cosmos și tainele lui, dar mai ales, despre legile firii și ale Fizicii.

Aurelia Rînjea este o voce distinctă în poezia de azi, cu o poezie inedită, inimitabilă. O poezie asumată. Și nu e de mirare, pentru că, spune ea, „Sufletul meu așteaptă / Să fie cules / Numai scriind respiră” (Rod). Și mai ales, Aurelia Rînjea vrea să ne convingă: „Cred că tu Poezie/ Ești o lacrimă a lui Dumnezeu” (Casa noastră). Și putem noi, oamenii, să nu-i ștergem lui Dumnezeu lacrimile?

(**Cezarina Adamescu, Întâlniri prestigioase**, 2020)

Reflecții pe marginea cărții intermezzo: Cartea de poezie scrisă de profesoara și exegeta Aurelia Rînjea, din Ploiești, autoare a 35 de cărți, are un titlu impresionant, **INTERMEZZO**, de parcă ne-ar avertiza: *lăsați tăcerea să ne cânte în limbajul lui Dumnezeu!*... imaginea pe care a ales-o autoarea pentru copertă este o reproducere realizată de dumneaei din Picasso, „Copilul și porumbelul” – este la fel de sugestivă, fiind sigură că scriitoarea accentuează ipostaza de copil a omului de creație, cu pasărea păcii din ființa sa – poezia – aflată mereu în libertatea zborului către inima cititorului.

...*Intermezzo* – anunță linia melodică a cuvântului liric și irepetabilitatea facturii lui de *intermezzo* la propriu și la figurat, între fizică și metafizică, armonios coagulând profunzimea gândului cu splendoarea de emoții dăruite cititorului: „Te-am întâlnit

acolo unde se termină/ Pământul/ La un capăt de cer/ Mi-ai sărutat sufletul/ Mi-ai arătat zborul/ Cu aripi de cuvinte/ De-atunci/ Trăiesc prin tine/ Cu sete de lumină/ Cu foame de adevăr". (Dincolo) [...] O pasionată de arta cuvântului, cu toată ființa, până la perceperea acesteia ca și respirație: „Cuvintele respiră/ Prin plămâni mei/ Într-o prelungire/ A zilei de mâine” (Respirație). Poeta Aurelia Rînjea sapă în adâncul vocabularului și scoate din el cuvintele nestemate născătoare de Lumină și de Dumnezeu, dinspre care așterne toate înțelesurile lumii, în cea mai înțeleasă, de toată lumea, Limbă română, în același timp tropii adoptând toate strălucirile galaxiilor acestei poete-liră, întru menirea de a le fi găsit locul de veci pe veșmântul liric, astfel îndemnând la popasuri întru „a distinge capilarele timpului” din perspectivele „unei rezoluții proprii” și dăruind în ultimă instanță iubire – multă - multă iubire. („Când am descoperit pasărea din mine/ Tot cerul a fost al meu/ De-atunci/ tot dăruiesc iubiri”) (Poeme) pentru care răsplata de sus este „Ecou”: „Îmbrățișez lumea/ În poeme/ Ea îmi răspunde/ Cu o muzică din cer”. Nu căutați în versurile Aureliei Rînjea decât plămadă de pământ, în care respiră cerul, - un „Amestec” în care „Cuvintele/ Au miros de pâine/ Sunet de nai/ Și aură de Lumină”. Iată de ce și definițiile poeziei vor curge din același amestec de Dumnezeu și de omul remodelat prin creație, contopiți într-o continuă vindecare a păcatului: „Respiră Poezia/ Prin trupul meu/ Vibrații pe stringurile/ Ascunse /Cu înserări /Și răsărituri/ Pe pânda de lumină/ A cuvântului/ O vindecare a lumii/ Cuprinsă de păcat”.

„Cuvânt înainte” semnat de autoare, multiaspectual cuprinde lumea unei poete care ne îndeamnă să intrăm pe această poartă larg-deschisă a Poeziei și a sufletului...„În Poezie, conexiuni metafizice nevăzute fac să transcendem limitele, dragostea de Cuvânt să devină incandescentă, imponderabilă. Un generator de trăiri inefabile, o religiozitate ce conduce spre infinit, printr-o Metafizică a renașterii propriei tale ființe, o singurătate în care pot încăpea cel puțin doi, tu și Dumnezeu, dar în care e loc și pentru alții ce rezonază, vor sau învață să descopere acest miracol”...

Sunt sigură, noua carte *INTERMEZZO*, ... la fel ca întreaga operă a scriitoarei Aurelia Rînjea, ne va reconfirma prezența Luminii Cuvântului, prin neobositul ostaș al scrisului care este și a cărei perfecțiune, cu superlativul absolut din el, i-a fost dictat de Dumnezeu. (**Prof. univ. Lidia Gonța**, Chișinău, scriitor și critic literar, cu prilejul lansării cărții *Intermezoo*, 5 sept 2020)

Profil de autor întocmit de **Antoneta Rădoi**
Redactor-șef **Convorbiri literar-artistice**